

novení § 34 zák. o obch. pom. na tento nárok, a podléhá proto uplatňování jeho preklusivní lhůtě 6tíměsíční v § tom stanovené. Tím vyřízeny jsou další vývody dovolacího spisu, vycházející z názoru opačného a není také příčiny zabývat se otázkou, jaký výklad dáti sluší předložené korespondenci, a zda žalovaný znemožnil žalobci opětné nastoupení služby či žalobce svou vinou služby nenastoupil. Pokud jde o požadovanou 10procentní provisi, jest rovněž přisvědčiti odůvodnění rozsudku v odpor vzatého. Zákon v § 226 c. ř. s. žádá, aby žalobní žádání bylo určité; není věcí soudu, aby sbíral materiál potřebný, aby sestavoval okolnosti a kombinacemi nebo výpočty vyvozoval, čeho se žaloba domáhá; naopak žalobce jest povinen uvést jasně, přesně a určitě, čeho po svém odpůrci požaduje. Ostatně poukazuje se na správné odůvodnění rozsudku odvolacího s doložením, že pro zamítnutí této části žalobního nároku pouze »pro tentokráte« není zákonného důvodu, poněvadž žalobní nárok toho znění, jak v žalobě jest uveden, zůstane vždy neurčitým.

Čís. 766.

Věcná firma společnosti s r. o. musí věcně poukazovati k předmětu závodu.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 892/20.)

Společnost s r. o., mající za předmět podniku obchod odstředivkami a mléčným nářadím, opověděla ku zápisu do rejstříku firmu »Diabolo-Separator, prodejní společnost s r. o.«. Rejstříkový soud jí opověď vrátil, by si zvolila nové označení firmy, odpovídající pravdě a skutečnosti. Důvody: Fantastické označení »Diabolo-Separator« nevystihuje nikterak předmět podniku. Jest sice na zdejším trhu známa odstředivka »Alfa-Separator«, to však jest chráněná známka pro určitý výrobek a nelze z toho nikterak dovozovati, že by jiné fantastické jméno, složené z polovice jména světoznámého výrobku, mohlo dostatečně vyjádřiti, že jde o odstředivky určitého typu. A poněvadž označení »Diabolo-Separator« není samo o sobě dostatečným vyznačením předmětu podniku, nemůže postačiti ani označení »prodejní společnost« a z důvodů shora uvedených nemůže stačiti toto označení ani ve spojení s označením »Diabolo-Separator«, dokud neoznačuje toto fantastické jméno předmět všeobecně dobře známý, kterého případu zde ovšem není. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Věcná firma společnosti s ručením obmezeným musí dle § 5 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., vzata býti z předmětu závodu, musí tudíž věcně k němu ukazovati. Tomuto požadavku zvolené znění firmy neodpovídá; neboť dle § 2 smlouvy společenské při společnosti, o niž jde, jest předmětem podniku »obchod odstředivkami a mléčným nářadím«, na kterýžto všeobecný a široký podnik označení »Diabolo-Separator« zajisté nepoukazuje, a jen tehdy bylo by přípustné, kdyby dle smlouvy společenské předmětem podniku byl obchod odstředivkami známky »Diabolo«, čemuž však v tomto případě dle smlouvy společenské není. Zvolené znění firmy neodpovídající předmětu podniku, který si společnost vytkla, nelze proto s hlediska § 5 cit. zák. za přípustné pokládati, a právem žádá soud rejstříkový zvolení jiného, stavu věci odpo-

vídajícího znění firmy a příslušnou v tom směru změnu smlouvy společenské.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmíněk § 16 nesp. říz.

Čís. 767.

Exekuci k vynucení podpisu smlouvy lze povolití jen, kryje-li se obsah smlouvy přesně s obsahem exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 940/20.)

Soud první stolice povolil dle § 354 ex. ř. exekuci k vynucení podpisu trhové smlouvy o usedlosti čp. 11 na základě rozsudku, jímž uznána povinnost žalovaného ku podpisu smlouvy. Rekursní soud exekuční návrh zamítl v podstatě proto, že obsah smlouvy, předložené ku podpisu, neodpovídá obsahu exekučního titulu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle § 7 ex. ř. lze povolití exekuci jen tehdy, je-li z exekučního titulu vedle osoby oprávněného a povinného zřejmým též předmět, způsob a rozsah dlužného plnění. Těmto požadavkům exekuční návrh nevyhovuje. Vymáhající věřitel se domáhá vynucení podpisu dlužníkovy na předložené kupní smlouvě a jest proto třeba, aby vzájemná práva a závazky této smlouvy odpovídaly obsahu exekučního titulu. Že tomu tak není, odůvodnil již správně soud rekursní. Některá ustanovení smlouvy nelze srovnati nejen se zněním titulu exekučního, ale ani s obsahem spisů procesních. Tvrzení rekurentovo, že mu usedlost dosud odevzdána nebyla, nesushlasí s udáním žaloby, že byla žalobci živnost po její koupi od žalovaného do držení odevzdána, že ji žalobce zoral a osel, a že daně a dávky platiti měl od 11. dubna 1912. Ustanovení smlouvy, že daně a dávky přecházejí na nabyvatele teprve dnem podpisu smlouvy, nelze tedy s obsahem spisů sporných srovnati. Zdali jaká břemena má nabyvatel převzítí a zda a jaká jest povinen prodávající dáti vymazati, není rovněž z exekučního titulu zřejmo. V důvodech rozsudku ze dne 13. února 1913 se praví, že žalovaný (dlužník) měl povinnost po obdržení kupní ceny dáti hypoteční pohledávky vymazati. Dle spisů sporných jednaly strany jen o výmazu pohledávky občanské záložny v P. 2000 K. Vznikají tedy pochybnosti o tom, zda znění odst. IV. smlouvy, že jest prodávající povinen kromě břemen tam uvedených všechny ostatní dluhy a břemena svým nákladem dáti očistiti, možno uvéstí v soulad s exekučním titulem a obsahem sporných spisů. Se všeobecným zněním § 928 obč. zák. zde vystačiti nelze. V exekučním titulu nemá také podkladu ustanovení smlouvy, že jest prodávající povinen hraditi kupujícímu zákonné úroky ze složené kupní ceny. Úmluva o tom, kdo jest povinen platiti zemskou dávku z přírůstku na majetku, se mezi stranami nestala a státi nemohla a nemůže proto býti do smlouvy pojata jako ujednání stran. Totéž platí o prohlášení prodávajícího, že se vzdává práva odporovati smlouvě pro zkrácení přes polovici obecné ceny. Okolnost, že snad tato námitka jest promlčena, ne-